Ти їдеш, милий брате, де би добре жити?
Їдь, соколе мій ясний, дорогий мій друже.
Постелися дорогов ти, стокротна руже,
Аби му на терновий світ любо ступити.

А хоть стане на тернє — не коли го дуже,
Бо то серце ще боже, може затужити,
А тобі би за него бог не міг простити...
Не вколи го! Не вколеш, красна моя руже?

А хоть вколе коли тя, то не плач, соколе:
Світ великий, усе ся загоїть поволі;
Вшак нам доля судила на землі страдати.

Но як доля глогова поранить тя — горе,
То вернися, мій брате, хоч би через море, —
А не пущу тя більше світом ся блукати.